

Aviz judecatorilor care dau abuziv mandate de interceptare jurnalistilor, la cererea SRI sau a parchetelor - CEDO a interzis ascultarea jurnalistilor sau perchezitionarea locuintelor si redactiilor pentru aflarea surselor de la care s-au obtinut deocumene secrete, pe motiv ca se incalca protectia surselor si se atenteaza la democratie (Decizia CEDO)

Scris de L.J.

In timpul regimului Traian Basescu, judecatorii insarcinati cu emiterea de mandate de interceptare/monitorizare ori care emit mandate de perchezitie, au emis asemenea mandate pe numele mai multor jurnalisti, care au obtinut si publicat documente clasificate. Aceste cazuri au sanse foarte mari sa iasa la lumina dupa ce regimul Basescu va fi alungat, iar sefii serviciilor secrete, in special cel de la SRI, vor fi inlocuiti. Pastrand in mod deliberat nemodificata Legea nr. 51/1991, privind siguranta nationala, in pofida unor decizii ale CEDO si unor recomandari europene, regimul Traian Basescu a dezvoltat serviciile de ascultari ale SRI in special, dar si cele ale DGPI si ale unor parchete (DNA) in instrumente de politie politica. **Conform statisticilor oficiale, Inalta Curte (prin trei judecatori abilitati sa emita mandate pe siguranta nationala: Rodica Aida Popa (foto) Iulian Dragomir si Georgeta Barbalata; pana la pensionarea sa de anul trecut a existat si un al patrulea, Anton Pandrea) a emis mii de mandate de interceptare pe siguranta nationala, anual, fara sa respinga nicio solicitare a SRI!** Aceste mandate pe siguranta nationala se dau pe perioade de 6 luni, iar la finalul perioadelor de ascultare, gratie prevederilor legii nedemocratice nr. 51/1991 persoanelor ascultate impotriva carora nu s-a descoperit nimic, nu sunt anuntate daca vor sa faca plangere, asa cum se intampla in cazul celorlalte categorii de mandate de interceptare date pentru fapte ce exced celor din categoria „sigurantei nationale”. Discriminarea este evidenta! **Asemenea mandate pe siguranta nationala s-au dat unor politicieni si oameni de afaceri, dar si unor jurnalisti.**

In timpul regimului Traian Basescu, judecatorii insarcinati cu emiterea de mandate de interceptare/monitorizare ori care emit mandate de perchezitie, au emis asemenea mandate pe numele mai multor jurnalisti, care au obtinut si publicat documente clasificate. Aceste cazuri au sanse

foarte mari sa iasa la lumina dupa ce regimul Basescu va fi alungat, iar sefii serviciilor secrete, in special cel de la SRI, vor fi inlocuiti. Pastrand in mod deliberat nemodificata Legea nr. 51/1991, privind siguranta nationala, in pofida unor decizii ale CEDO si unor recomandari europene, regimul Traian Basescu a dezvoltat serviciile de ascultari ale SRI in special, dar si cele ale DGIPI si ale unor parchete (DNA) in instrumente de politie politica. **Conform statisticilor oficiale, Inalta Curte (prin trei judecatori abilitati sa emita mandate pe siguranta nationala: Rodica Aida Popa (foto) Iulian Dragomir si Georgeta Barbalata; pana la pensionarea sa de anul trecut a existat si un al patrulea, Anton Pandrea) a emis mii de mandate de interceptare pe siguranta nationala, anual, fara sa respinga nicio solicitare a SRI!** Aceste mandate pe siguranta nationala se dau pe perioade de 6 luni, iar la finalul perioadelor de ascultare, gratie prevederilor legii nedemocratice nr. 51/1991 persoanelor ascultate impotriva carora nu s-a descoperit nimic, nu sunt anuntate daca vor sa faca plangere, asa cum se intampla in cazul celorlalte categorii de mandate de interceptare date pentru fapte ce exced celor din categoria „sigurantei nationale”. Discriminarea este evidenta! **Asemenea mandate pe siguranta nationala s-au dat unor politicieni si oameni de afaceri, dar si unor jurnalisti.**

Lumeajustitiei.ro a avertizat ca inclusiv pentru ziaristii sai s-au emis asemenea mandate in luna ianuarie 2012, ca urmare a faptului ca am publicat la inceputul anului filmuletele de pe camerele de supraveghere interne ale ICCJ, cu procurorii DNA Lucian Papici si Mariana Alexandru, in vizite nepermise in biroul fostului sef al sectiei penale Anton Pandrea, dar in absenta acestuia (birou care avea grad de securitate clasa I, intrucat aici se afla computerul si seiful cu mandate), unde chemau la interogatorii judecatori de la alte sectii, in afara unui cadru procesual, pentru ca acesti judecatori sa fie folositi ulterior pe post de martori in acuzarea unor colegi de-ai lor. Mandatele in cazul Lumeajustitiei.ro s-au dat pe 6 luni (care au expirat) si, evident, au avut drept scop aflarea sursei filmuletelor... evident nu s-a gasit nimic, ca nu suntem de ieri de azi in profesie!

Pentru cei care doresc sa citeasca materialul din 5 ianuarie 2012, pentru care ni s-au dat mandate, o pot face aici: ["FILMARI IN PREMIERA - Biroul sefului Sectiei penale a ICCJ pus la dispozitia procurorilor DNA Lucian Papici si Mariana Alexandru pentru interogatorii de taina cu judecatori supremi pe tema dosarelor de „mare coruptie” \(Video\)](#)

Astfel de mandate emise unor jurnalisti constituie un abuz, care nu poate fi justificat prin nicio lege interna, intrucat legislatia europeana si hotararile CEDO au intaietate in aplicare in fata oricaror reglementari interne, potrivit Constitutiei Romaniei. Lumeajustitiei.ro publica in continuare un caz relevant din jurisprudenta CEDO, care interzice autoritatilor sa urmareasca sau perchezitioneze jurnalisti, pentru a afla sursa unor documente secrete, intrucat se atenteaza la democratie, jurnalistul fiind „cainele de paza” al societatii, iar urmarirea lui in scopul depistarii surselor informatiilor, indiferent de tipul acestora, nu face decat sa impiedice opinia publica sa afle despre abuzurile autoritatilor.

Lumeajustitiei.ro anunta ca in curand va face plangere penala impotriva judecatorilor ICCJ si procurorilor PICCJ, care au cerut si emis aceste mandate ilegale, plangere pe care o vom da publicitatii la momentul respectiv.

Prin Hotararea CEDO din 28 iunie 2012, pronuntata in cauza „Ressiot si altii contra Franta” (15054/07 si 15066/07), Curtea a constatat in unanimitate incalcare a Articolului 10 privind libertatea de exprimare din Conventia Europeana a Drepturilor Omului

Cauza a privit perchezitiile realizate la sediile ziarelor *L'Equipe* si *Le Point*, precum si la domiciliile unor jurnalisti angajati la aceste ziare, acuzati de violarea secretului anchetei si de ascunderea de documente furate. Autoritatile urmareau sa descopere originea unor scurgeri de informatii care au avut loc in legatura cu o ancheta privind o eventuala dopare a unor ciclisti. Au fost realizate o serie de perchezitii la sediul ziarelor si la domiciliile unor jurnalisti, au fost confiscate unele bunuri si au fost analizate desfasuratoarele convorbirilor telefonice ale jurnalistilor suspecti; actiunile au luat sfarsit din lipsa de probe. Curtea a ajuns la concluzia ca Guvernul nu a demonstrat

pastrarea echilibrului intre interesele aflate in joc. Aceasta a invocat hotararea pronuntata in cauza **Goodwin c. Marea Britanie**, reamintind ca balanta dintre interesele vizate trebuie sa incline in favoarea celui al apararii libertatii presi intr-o societate democratica. Or, masurile litigioase nu au reprezentat mijloace proportionale pentru atingerea scopurilor legitime urmarite, tinand cont de interesul societatii democratice in asigurarea mentinerii libertatii presei.

In fapt, reclamantii sunt cetateni francezi, fiind jurnalisti la cotidianul sportiv **L'Equipe** si la saptamanalul **Le Point**. In anul 2004, s-a derulat o ancheta judiciara referitor la un potential dopaj al ciclistilor din echipa Cofidis. Ziarul **Le Point** a publicat in 22 ianuarie 2004 un articol semnat de o parte din reclamanti in care erau redade *in extenso* anumite pasaje din procesele verbale de transcriere a interceptarilor telefonice din cadrul anchetei. La data de 29 ianuarie 2004, un nou articol a aparut in **Le Point**, sub semnatura acelorasi jurnalisti, divulgand o lista de produse interzise descoperite la un vechi ciclist in cadrul unei perchezitii. Ca urmare a acestor publicatii, Inspectoratul general al serviciilor politiei nationale a deschis o ancheta preliminara. La data de 4 februarie 2004, Parchetul din Nanterre a solicitat Inspectoratului o ancheta vizand aceleasi fapte. La data de 8 aprilie 2004, societatile Cofidis si Cofidis Compétition au depus plangere impotriva unui articol care ar fi trebuit sa apara ziua urmatoare in ziarul **L'Equipe**, invocand caracterul injurios al celor scrise, existenta unei atingeri aduse prezumtii de nevinovatie si secretului anchetei. Intre 20 octombrie si 25 noiembrie 2004, doisprezece politisti, trei dintre jurnlistii reclamanti, precum si directorul ziarului **Le Point** au fost audiati. La data de 10 ianuarie 2005, procurorul a ordonat o perchezitie la sediul celor doua ziare, pentru a gasi urme ale proceselor verbale deturnate.

La data de 1 iulie 2005, judecatorul de instructie a transmis dosarul parchetului. in 2-3 octombrie 2005, ziarul **Le Monde** a publicat o conversatie cu judecatorul care a instrumentat cazul pe tema eventualelor complicatii survenite in ancheta, acesta din urma spunand ca acest caz nu era prioritar pentru Ministerul de Justitie, ca numarul de politisti care il asistau era insuficient si ca se comisesera niste erori judiciare. In niciun moment nu mentiona articolele publicate in **Le Point** si in **L'Equipe**, si nici nu pomeni de potentialele repercusiuni negative ale acestora asupra anchetei in curs. La data de 2 februarie 2006, doi dintre jurnalisti au solicitat anularea actelor referitoare la perchezitionarea sediilor ziarului **L'Equipe** si a domiciliilor lor, precum si anularea actelor referitoare la interceptarile telefonice. La data de 13 februarie 2006, ceilalti trei reclamanti au depus aceleasi cereri. La data de 26 mai 2006 camera de instructie a Curtii de Apel din Versailles a constatat ca prin articolele publicate de jurnalisti s-a adus atingere prezumtii de nevinovatie a persoanelor vizate in articole, incalcandu-se totodata si dreptul la viata privata prin publicarea unor convorbiri telefonice. Aceasta declara nule perchezitiile desfasurate la sediile celor doua ziare, precum si ascultarile convorbirilor jurnalistilor, estimand ca asemenea masuri nu erau, in lumina articolului 10 din Conventie, necesare in acel stadiu al procedurii. in schimb, aceasta a decis ca celelalte masuri procedurale au fost legitime, necesare si adaptate scopului vizat, constituind o ingerinta proportionata in ceea ce priveste exigentele referitoare la respectul sursei de informare.

Cei cinci jurnalisti au facut recurs, insa Curtea de Casatie a respins actiunea acestora. La data de 26 mai 2009, judecatorul de instructie al tribunalului de prima instanta din Nanterre a decis ca reclamantii nu au comis nicio infractiune de violare a secretului anchetei, dar ca au comis infractiunea de detinerea de piese din dosarul anchetei. La data de 11 mai 2010, tribunalul de prima instanta din Nanterre a pronuntat o noua hotarare, fondata pe faptul ca, in urma perchezitiilor, nu a fost gasit niciun proces verbal sau extras al unui proces verbal, concluzionand ca cei cinci jurnalisti sunt nevinovati.

In drept, cei cinci jurnalisti au sustinut ca investigatiile realizate in ceea ce ii priveste au fost contrare articolului 10 (libertatea de exprimare).

Articolul 10. Protectia surselor jurnalistice este una dintre pietrele de baza ale libertatii presei. Fara aceasta protectie, sursele jurnalistice pot sa fie descurajate sa ajute presa sa informeze publicul, iar rolul presei de caine de paza al democratiei ar scadea dramatic. In hotararea pronuntata in cauza **Dupuis si altii contra Franta**, Curtea a reamintit importanta rolului presei in materie penala. Comitetul de Ministri al Consiliului Europei a adoptat Recomandarea Rec (2003) 13 privind difuzarea informatiilor prin mass media in legatura cu procedurile penale. Aceasta recomandare subliniaza importanta reportajelor realizate privind procedurile penale pentru informarea publicului si pentru a permite acestuia sa isi exerseze un drept de supraveghere cu privire la

functionarea sistemului de justitie penala. O ingerinta in confidentialitatea surselor jurnalistice nu poate fi justificata decat printr-un temei vizand interesul public. Or, luand in considerare circumstantele particulare ale spetei, Curtea considera ca ingerinta autoritatilor decurgand din secretul anchetei viza impiedicarea divulgarii informatiilor confidentiale pentru protejarea reputatiei unor indivizi, pentru garantarea bunului mers al anchetei si in consecinta pentru protejarea autoritatii si imparțialitatii puterii judiciare. Jurnalistii in cauza erau banuiti de violare a secretului anchetei. Tema articolelor – dopajul in sportul profesionist, in ciclism – si problemele aferente priveau o dezbatere de interes public deosebit de importanta. Articolele in cauza raspundeau unei cereri semnificative si legitime a publicului de a dispune de informatii cu privire la practica dopajului in sport, in mod special in ciclism. Insa, desi recunoscand rolul esential al presei intr-o societate democratica, Curtea a subliniat ca jurnalistii nu trebuie sa fie, totusi, scutiti de obligatia de a respecta legile penale din stat.

Curtea a observat ca masurile luate de autoritati au fost relativ tardive, intervenind intre 24 septembrie 2004 si ianuarie 2005, in timp ce articolele au fost publicate in 22 si 29 ianuarie 2004, respectiv in 9 si 10 aprilie 2004. **In momentul in care perchezitiile si interceptarile telefonice au avut loc, unicul lor scop a fost de a identifica provenienta informatiilor relatate de jurnalisti in articolele lor.** Demersurile anterioare ale anchetatorilor nu au permis determinarea identitatii autorilor unei eventuale violari a secretului anchetei. Or, aceste informatii se plasau in mod vadit in domeniul protejarii sursei jurnalistice. **De asemenea, Curtea subliniaza ca dreptul jurnalistilor de a-si tanui sursele nu era un simplu privilegiu acordat sau retras in functie de liceitatea surselor, ci un veritabil atribut al dreptului la informare. Masurile penale luate de autoritati (perchezitiile efectuate la domiciliile jurnalistilor, interceptarile telefonice, perchezitiile realizate la sediile ziarelor) au fost validate de camera de instructie fara a fi dovedita o nevoie sociala imperioasa pentru infaptuirea lor.** Astfel, Curtea concluzioneaza ca Guvernul nu a demonstrat in niciun moment ca a fost pastrata o balanta echitabila intre interesele partilor. Chiar luand in considerare faptul ca motivele invocate au fost pertinente, Curtea considera ca acestea nu erau suficiente pentru a justifica masurile luate. **Ac acestea nu au reprezentat mijloace proportionale pentru atingerea scopului legitim vizat tinand cont de interesul societatii democratice de a asigura prezervarea libertatii presei.** A existat, astfel, o incalcare a articolului 10.

Articolul 41 (Satisfactie echitabila). Curtea a decis ca statul francez sa acorde pentru doi dintre reclamanti 18.896,80 euro cu titlu de cheltuieli de judecata, iar pentru ceilalti trei, 25.064,78 euro sub acelasi titlu.”